

Hoa Cỏ Vàng trên Xe Cải Tiến

Ý Cơ

Đã mấy tuần lễ qua, thành phố nơi tôi ở, mây đen vần vũ đầy trời, mưa không ngớt hạt, cây cối, thảm cỏ sũng nước, tiếng mưa đêm rả rích lê thê, như những giọt lệ khóc thương người Bạn của gia đình đã đi về nơi rất xa ... ngàn thu vĩnh viễn không gặp lại. Cũng khóc thương cho gia đình Bạn, vì nỗi vắng Anh đã để lại cho vợ con, thân nhân một khoảng trống đau thương quá lớn lao!

Sự ra đi đột ngột của người Bạn thân đã khiến cho ký ức của tôi ngập tràn hình ảnh xưa cũ của hơn 40 năm quen biết nhau. Thời gian gần đây nhất, tháng 7 năm vừa qua (2010), tôi vẫn còn thấy hiển hiện những hình ảnh của Anh trong những ngày nắng ấm Cali khi chúng tôi ở bên Anh. Hình ảnh ấy, Anh với đôi mắt sáng, tinh anh, khe nở nụ cười, tay đẩy chiếc xe lăn làm điểm tựa khi di chuyển... Anh thông thả tưới những chậu cây mà người vợ thân yêu đã trồng thật nhiều, để Anh có cơ hội đi quanh nhà vừa vận động thân thể, vừa có niềm vui giúp vợ chăm sóc những chậu cây, để Chị và các Cháu - ba cô con gái ngoan và giỏi của anh – có được những bông hoa rực rỡ quanh nhà, những bông hoa rực rỡ như nụ cười của Anh luôn giành cho Vợ Con và Bằng Hữu.

Anh yêu mọi người !!! Với thời gian quen biết nhau, có lẽ thời gian thân thiết nhất lại là thời gian Anh và chồng tôi bị tù đầy chung từ Biên Hoà, Chí Hoà, Hàm Tân (Z.30C) rồi A-20 Xuân Phước... có mười năm bên nhau!!! Mười năm trong chốn lao tù, nơi đã vắt kiệt sức lực, nơi cướp đi tuổi trẻ của những chàng trai hào khí chất ngất, nơi phẩm giá con người bị chà đạp để thử thách ... ý chí vẫn vươn cao. Nhưng giữa chốn đầy đọa khốn cùng đó, các Anh đã có những ân tình của bằng hữu cùng cảnh ngộ, đã có những chia sẻ thân thương. Những hình ảnh của bằng hữu, những cảnh đời của từng khuôn mặt, bây giờ đã là những kỷ niệm hằn sâu trong ký ức mỗi chúng ta.

Nói đến kỷ niệm, là nói đến quá khứ. Những hình ảnh trong quá khứ được mời gọi trở về, đôi khi đã cho ta nhiều cảm xúc, khi ngọt ngào, khi đắng cay chua xót. Đôi khi, bất ngờ trong một khoảnh khắc, cuộc đời đã cho ta những phút giây hạnh phúc, mà những giây phút ấy không bao giờ ta tìm lại được nữa, trong đời ... Đôi khi, cũng bất ngờ trong một khoảnh khắc, cuộc đời đã cho ta những phút giây khiến lòng ta quặn đau mỗi khi nhớ đến. Ôi ! Tại sao có quá nhiều hình ảnh chúng ta phải quên đi, phải chôn sâu, nhưng sao nó vẫn còn đó, hằn sâu trong tim trong óc chúng ta !

Nhưng cũng cảm ơn đời, may mà còn có những hình ảnh khi nhớ lại, chúng ta vẫn thấy xao xuyến, ấm lòng và muốn đem khoe cùng ai đó.... Tôi cũng có những hình ảnh đẹp muốn khoe cùng Anh Chị !!!

“ Tôi và người Em Gái của Anh làm bạn đường, trên những chuyến xe đò, trên những toa xe lửa, hay ngồi chờ tàu đêm trên những sân ga heo hút để theo chân các Anh đến tận chốn lao tù ... từng trạitừng trại Các Anh đi qua !!!

Chúng tôi đã có một hành trình mười năm (hay hơn nữa) tìm kiếm, thăm nom... Trên đường chúng tôi đi đã gặp biết bao Bà Mẹ, Bà Chị, Bà Vợ hay các Cô Em cùng cảnh ngộ để được chia sẻ, nâng đỡ nhau thật thân tình, mà tôi nghĩ, có lẽ, các Anh ở trong ấy cũng vậy !!!

Trên dặm đường dài ngược xuôi, qua vô số những hình ảnh sinh động của cuộc sống lướt trên khung cửa toa xe, tôi đã giữ riêng cho mình một số hình ảnh đặc biệt, mỗi khi nhớ lại, lòng vẫn tràn ngập cảm xúc như sự việc mới vừa xảy ra.

Hôm nay, ký ức tôi tràn ngập hình ảnh xưa cũ, qua khung cửa sổ, tôi nhìn thấy những đóa hoa cỏ màu vàng chung quanh nhà thăm nuôi trại A-20 Xuân Phước. Vào một buổi chiều hè năm 1980, sau khi gặp thân nhân, Chị Em tôi được một cán bộ trại cho biết, khoảng 4 giờ chiều sẽ có xe của trại đi qua ga Chí Thạnh, chúng tôi có thể theo xe ra ga. Trong thời gian chờ xe, ngồi trong nhà thăm nuôi, khí hậu quá nóng nực, tôi xách chiếc thùng nhôm để làm chỗ ngồi nơi sân trước nhà thăm nuôi, hóng gió dưới một tàn cây, chờ giờ quá giang xe.... Nhìn vào cổng trại, chỉ thấy được những mái nhà san sát... không hiểu, đó là những căn nhà giam giữ các Anh hay là nơi ở của những người cai tù !!!

Trời về chiều, nắng vẫn còn như đổ lửa !!! Bên kia đường, đối diện nơi tôi ngồi, một đoàn người đang lao động, dường như đang xây cất gì đó ... Tôi muốn sang thăm hỏi các Anh, nhưng e ngại các Anh bị quy trách vi phạm kỷ luật... nên đành!!! Lòng tôi muốn các Anh biết, tôi cũng là thân nhân của các Anh, là Cháu, là Chị là Em của các Anh !!! Làm sao đây ?

Nhìn quanh mình, những hoa cỏ màu vàng nhiều quá... Một thoáng nghĩ ... Tôi vội vã hái những bông hoa cỏ... kết thành một bó... Bỗng ngang đường, gần đến chỗ chiếc xe "cải tiến", thấy người canh gác không để ý ... Tôi đặt bó hoa vào xe rồi tắt tà trở về chỗ mình ngồi

Với bó hoa cỏ vàng ấy, tôi muốn gửi lời chào thăm, một lời thương cảm... một lời an ủi... và nhiều hơn nữa... nhiều hơn cả những gì tôi có thể thốt nên lời... Mong sao các Anh trong đoàn người tù khổ sai ấy hiểu được lòng tôi... mà... không chê bai tôi người lẳng mạng, vì các Anh đang nhọc nhằn, thiếu thốn trăm điều, còn tôi thì... hoa với hoè !!! ...

Không lâu sau đó, đoàn người, hàng một đi giữa đường về trại... có hai cán bộ cai tù theo sau... Đoàn người, các Anh đến gần chỗ tôi ngồi, tôi ngược mắt nhìn từng khuôn mặt thân thương dù chưa một lần gặp gỡ ... Người đi đầu tiên, trên mũ Anh có cài đoá hoa cỏ màu vàng, một lời nói khẽ thoảng đến với tôi: "Chúc sức khỏe !"...

Tôi không biết mình đã hái bao nhiêu đoá hoa cỏ màu vàng ấy...

Tôi cũng không đếm được đoàn người đi trước mặt tôi có bao nhiêu?

Mắt tôi đã nhòa lệ khi nhìn thấy những đoá hoa cỏ màu vàng được gắn trên mũ, trên vành tai, trên "lon gô" và ngay cả trên xe cải tiến của các Anh... Mắt đã nhoà lệ, nhưng tai vẫn văng vẳng nghe người nói:

- Chúc sức khỏe,
- Chúc về bình an
- Gửi lời thăm gia đình
-

Nhiều lắm... nhiều lắm...

Mỗi Anh cho tôi một lời...

Đủ để tôi hiểu các Anh đã đón nhận lời thăm hỏi và an ủi của tôi, không chê tôi là người lẳng mạng...

Những đoá hoa cỏ màu vàng hôm ấy, có lẽ còn đáng giá hơn nhiều thứ mà các Anh đang cần, tôi tự an ủi mình như thế.

Đoàn người lầm lũi xa dần, vào chốn lao tù, nơi ấy có chồng tôi... có cả người Bạn vừa nằm xuống dưới khung trời Cali nắng ấm!!!

Các Anh bỏ lại tôi cô đơn bên vệ đường, với hàng lệ còn tuôn rơi trong một chiều nhạt nắng nơi núi rừng Xuân Phước.

Đoàn người ấy ! Các Anh ấy giờ nơi đâu ?

Ai còn ? Ai mất ?

Các Anh có còn nhớ những đoá hoa cỏ vàng năm xưa, tôi gửi đến các Anh với đầy lòng yêu thương ?

Ý Cơ/ Úc Châu

(A20 Vũ Trọng Khải phu nhân)